

Земляки зустрілись зненацька...

Володимир Біляїв

Земляки зустрілись зненацька,
Не бачились років зо три.
Шинкарка — мальована цяцька —
Налива бозна по котрій.

В келишках мов жевріє віскі,
А в кухлях піниться пиво.
Про порти далекі і близькі
Снується мова ліниво:

"На лайнера не пощастило...
Цур йому! Якось по змозі
Кілька років калічне тіло
Тягтиму на вуглевозі.

Кажуть — тобі у рейси дальні
Вже не ходить з таким тілом,
Прибирай каюти й вбиральні
Юнгою перестарілим!

Так живу від ґонґу до ґонґу,
Та в кнайпах гойда і гайда.
В Ньюкастлі* ніч, день в Волонґонґу,**
Немов в Цареградї Байда..."

Він втомлені очі примружив,
Витер долонею вуса.
"Одесу побачити, друже,
Напевно вже не діждуся...

Не з близька, ні, бодай хоч з рейду,
З палуби, а не з екранів,
Фасадів її білу крейду,
Ажурність підйомних кранів,

Рідне небо над нею синє,
Акацій ніжний серпанок,

І чорноморських чайок, сину,
Почути крик на останок..."

"Не журіться, дядьку, даремно,
Перехилім ще по чарці
За моряцьке життя буремне" —
Молодший моргнув шинкарці —

"Бо моє..." — він знизав плечима,
Як видно, щось передумав.
В зіницях — нудьга незлічима
І хміль в його скроні тлумив.

---

*порт на сх. узбережжі Австралії

**порт на сх. узбережжі Австралії